

libreto melodramu

Utrpení knížete Sternenhocha
ve zpracování skupinou **Nebylo nás pět**

Štěpán Dyk a originální texty Ladislava Klímy*
léto 2010

---

* Originální texty psány *proloženě*

K oblakům tak blízko!

K oblakům tak blízko!

Mocnější blesku...

A tolik toho leží u mých nohou.

Jásání a výskot

jásání a výskot

v záři a lesku,

tolik toho leží u mých nohou!

Poprvé uzřel jsem Helgu na jistém plese

a první můj dojem byl, že je to děvče přímo ošklivé;

vyčouhlá postava, tenká, že jsi se jí lekl,

tvář hanebně bledá, prahubená,..

Všechny tahy, i když jinak ne nejhorší,

tak nějak zvadlé,

ospalé,

uspávající...

Mrtvolné pohyby
schlíplého těla
a oči vyhaslé
v pobledlé tváři,..

Vše budí pochyby
- je vůbec bdělá?
když hledím užasle
v tlumené záři

v tu bezradostnou tvář,
v tu bezradostnou tvář.

*Přece však mne k ní cosi přitahovalo,
cosi temného, prapodivného, d'ábelského.*

Ano, d'ábel v tom byl, d'ábel a nikdo jiný!

Omámil mne tak, že chvílemi se mně zdála

komicky bájným drahokamem,

jehož majitel bude se moci považovat za šťastného;

Velká - velká je moc d'ábla...

Svítil tmou
pár oken a já, jat jsa trýzní,
tluku u dveří,
za nimiž dlí.

Smí být mou?
Vem si ji, - zmizni!
- V očích se šepí
an zrcadlí
šílenství...

*Ďábelská tenata stáhla se nade mnou neroztržitelně.
Nebylo již odporu.*

*Dnem a nocí strašily mne satanské oči
a cítil jsem, že by mne uvrhly v šílení,
kdybych jim nevzal jejich moc tím,
že je nazvu **svými**.*

*Ach, krvi krve mé,
z rozbité lbi,
ach, krvi krve mé,
jež tiše lpíš,
na jejích rukách.*

*Ach krvi krve mé,
prýšticí z ran
ach krvi krve mé,
proč ze všech stran
svíráš mne v mukách...*

*Bezdná propast hrůzy
vidět před sebou živého, mluvícího, skutečného toho,
jež jsme neklamně viděli mrtvého!
Přece jen není na světě nic,
co by bylo tak šíleně děsné...*

*V nejtišším spánku slyším znenadání tajemný,
nejděsnější řev.
Jako by se všechna moře světa,
stěsnaná na malou plochu, najednou rozburácela.
Jako by triliony zatracenců řvaly současně
svá věčná, nesnesitelná muka.*

*Co se událo? Co se událo?
Nic, nevím nic!
Já jenom fantómem snu.
A vůbec, copak byste mohla existovat, myslit,
kdyby váš mozek nyní hnil?*

*To tvůj mozek hnije!
A přece myslíš,
třeba hnilobně...
Byla jsem kýmsi omráčena
a uvržena do hladomorny. Kdo to byl?*

*Bože, snad nemyslíte, že já?
Jsem nevinen! Já fantóm – já fantóm!*

*Dosti již!
Dost!
Kde to jsem?*

*Helgo má Věčná, Bohyně spící!
Na rozhraní stojím smrti a Života.
To, co leží za mnou, smrt je.
Život, co řítí se na mne.*

*- Vidím obé - Boží milostí,
Tvou milostí, milostí Jeho, Velkého Neznámého.
Zničit chtěla jsi mne; a učinila jsi z nejbídnějšího
Vyvolence božího.
Utrpením a šílenstvím.*

*Blahoslaven osud můj,
blahoslaveny všechny rány, Tebou mně zasazené!
Díky Vám! Bohem a Září nejsem jako Vy,
ale jsem přeci jen reflexem Boží Záře,
a tedy také jí!*

*Vše jest jen reflexem Boží Záře.
A Bůh sám jest jen Reflexem Svým!*